

I. Disposicións xerais

XEFATURA DO ESTADO

22293 *LEI 49/2007, do 26 de decembro, pola que se establece o réxime de infraccións e sancións en materia de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade.* («BOE» 310, do 27-12-2007.)

JUAN CARLOS I
REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei:

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

I

A atención ás persoas con discapacidade reflíctese hoxe nun importante corpo legal que permite situala entre as prioridades estatais de orde social, política e administrativa. Desde a promulgación da Lei 13/1982, do 7 de abril, de integración social dos minusválidos (LISMI), que desenvolve o artigo 49 da Constitución española, ata hoxe foise percorrendo un longo camiño en que se pasou de falar de diminuídos, minusválidos ou deficientes, a substituír estes termos polos de persoas con discapacidade ou con déficit de cidadanía. Iso supón, polo tanto, cambiar o concepto de persoa con problemas que necesita unha atención especial polo de cidadán con especial dificultade para gozar dos dereitos constitucionais.

O pleno exercicio dos dereitos cidadáns por parte das persoas con discapacidade exige dos poderes públicos e das diferentes administracións públicas unha permanente atención e a posta en marcha de mecanismos específicos para que os poidan desfrutar con garantía e en igualdade de condicións con toda a cidadanía. Os principios de vida independente, normalización, accesibilidade universal e deseño para todos, así como o de transversalidade das políticas en materia de discapacidade e o de participación a través do diálogo civil constitúen o fundamento para garantir con efectividade o dereito á igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade.

A regulación das condicións básicas de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal permitirá comprobar progresivamente no tempo o grao de cumprimento e eficacia no desfrute dos dereitos por parte das persoas con discapacidade.

En atención ao cal, a disposición derradeira décimo primeira da Lei 51/2003, do 2 de decembro, de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade, establece que o Goberno, no prazo de dous anos desde a entrada en vigor

da dita lei, remitirá ás Cortes un proxecto de lei que estableza o réxime de infraccións e sancións en materia de igualdade de oportunidades e non-discriminación das persoas con discapacidade.

Tal previsión fundaméntase nos principios de legalidade e tipicidade en virtude dos cales os límites da actividade sancionadora das administracións públicas deben estar fixados por lei, de conformidade co artigo 25 da Constitución, que exige a reserva de lei en materia sancionadora, un rango necesario das normas que tipifican as condutas ilícitas e que regulan as sancións correspondentes co fin de respectar e facer respectar as garantías da cidadanía nun Estado social e democrático de dereito.

Este texto legal, que dá cumprimento ao mandato legal tendo en conta as exixencias constitucionais mencionadas, toma, así mesmo, en consideración o establecido polas disposicións comunitarias que existen aos Estados membros da Unión Europea a adopción das normas necesarias para aplicar sancións en caso de incumprimento das disposicións nacionais.

Resulta necesario e así o previu a Lei 51/2003, do 2 de decembro, de acordo coas directivas europeas sobre a materia, o establecemento dun réxime sancionador eficaz co obxecto de que a lei non se converta nunha mera declaración de principios.

Na necesidade dunha lei destas características coincide o movemento asociativo español da discapacidade e as súas familias, que expresou tanto ante as Cortes Xerais como ante o Goberno da Nación, a conveniencia de dar cumprimento, no menor tempo posible, ao mandato da disposición derradeira décimo primeira da Lei 51/2003, do 2 de decembro.

II

A Constitución de 1978 atribúelle ao Estado a competencia para regular «as condicións básicas que garantan a igualdade de todos os españois no exercicio dos dereitos e no cumprimento dos deberes constitucionais». Tal como afirmou o Tribunal Constitucional en xurisprudencia reiterada, o artigo 149.1.1.^a da norma fundamental «constitúe un título competencial autónomo, positivo ou habilitante, constringido ao ámbito normativo, o que lle permite ao Estado unha «regulación», aínda que limitada ás condicións básicas que garantan a igualdade, que non o deseño completo e acabado do seu réxime xurídico».

No exercicio desta competencia, esta lei articula precisamente ese equilibrio que exige o texto constitucional, conciliando a marxe de regulación do Estado cos espazos competenciais previstos para as comunidades autónomas. Un equilibrio que necesariamente debe estar reforzado no ámbito administrativo sancionador, materia desta lei, pois o propio Tribunal Constitucional declarou que «as comunidades autónomas poden adoptar normas administrativas sancionadoras cando, tendo competencia sobre a materia substantiva de que se trate, tales disposicións se acomoden ás garantías constitucionais dispostas

neste ámbito do dereito sancionador (artigo 25.1 C.E., basicamente), e non introduzan diverxencias irrazoables e desproporcionadas ao fin perseguido respecto do réxime xurídico aplicable noutras partes do territorio (artigo 149.1.1.^a)». Deste xeito, con esta lei trázanse as condicións básicas que orientan a tarefa normativa do lexislador autonómico, respectando os ámbitos de decisión propia que constitucionalmente lle corresponden, asegurando a existencia dun cadro normativo mínimo e común para todo o territorio.

Ao mesmo tempo, tras delimitar os estándares mínimos comúns aplicables ao conxunto do Estado, esta lei tipifica unha serie de infraccións para aqueles supostos en que teña competencia a Administración xeral do Estado.

III

A lei estrutúrase en tres títulos. No artigo 1 do título preliminar defínese o obxecto da lei, que é establecer o réxime de infraccións e sancións como garantía das condicións básicas de accesibilidade e non-discriminación das persoas con discapacidade, definidas na Lei 51/2003, do 2 de decembro.

Este réxime de infraccións e sancións aplicarase en todo o territorio do Estado, sen prexuízo das infraccións e sancións que as comunidades autónomas poidan establecer en exercicio das súas competencias propias que, en todo caso, garantirán a plena protección das persoas con discapacidade, axustándose ao disposto nesta lei.

Así mesmo, é obxecto desta lei establecer o réxime específico de infraccións e sancións aplicable pola Administración xeral do Estado.

No título I defínese, en tres capítulos, o réxime común de infraccións e sancións.

No capítulo I regúlanse as infraccións, que se clasifican en leves, graves e moi graves. Todo iso, sen prexuízo do que se estableza na lexislación autonómica.

O capítulo II regula as sancións, determinando as contías mínima e máxima coas que se deben sancionar as infraccións leves, graves e moi graves, establecendo os criterios para a graduación das sancións, así como a posibilidade de impoñer sancións accesorias.

O capítulo III regula determinados aspectos do réxime sancionador.

Entre as cuestións reguladas neste capítulo, atópanse as relativas aos posibles responsables das infraccións, ás persoas interesadas no procedemento, á publicidade das resolucións sancionadoras, á prescrición das infraccións e sancións e o deber de colaboración.

O título II establece as normas específicas de aplicación pola Administración xeral do Estado.

No artigo 15 determínase que a competencia para o exercicio da potestade sancionadora lle corresponderá á Administración xeral do Estado cando as condutas infractoras se proxecten nun ámbito territorial superior ao dunha comunidade autónoma.

O capítulo I deste título II refírese ás infraccións e sancións.

En materia de infraccións complementábase a tipificación de infraccións recollida no artigo 3, por medio da definición de condutas, actuacións ou omisións que se clasifican en infraccións leves, graves e moi graves.

Por outra banda, en materia de sancións, establécense tres graos de sancións para cada tipo de infracción, así como as contías mínima e máxima para cada grao.

O capítulo II regula o procedemento sancionador partindo da aplicación, con carácter xeral, do procedemento sancionador establecido no título IX da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, así como o Real decreto 1398/1993, do 4 de agosto, polo que se aproba o Regulamento do procedemento para o exer-

cicio da potestade sancionadora, que desenvolve o citado texto legal, polo que se evitou a reprodución dos preceptos contidos nestas normas.

Abórdanse, con carácter específico, cuestións relativas á efectividade das sancións e regras para o cómputo dos prazos de prescrición das infraccións e sancións.

Así mesmo, regúlanse as medidas cautelares, derivadas da necesidade de adoptar, en calquera momento do procedemento, medidas de carácter provisional para asegurar a eficacia da resolución que puidese recaer, debido ao risco de que a presunta persoa infractora intente eludir a execución da sanción mentres se tramita o procedemento sancionador.

O capítulo III regula os órganos competentes no procedemento sancionador no ámbito da Administración xeral do Estado.

Así mesmo, regúlanse as actuacións previas aos actos de instrución de forma que as comunidades autónomas poidan informar acerca do contido da denuncia, orde ou petición, ao órgano competente para a iniciación do procedemento. Pola súa parte, a Oficina Permanente Especializada, dependente do Consello Nacional da Discapacidade, analizará as denuncias para emitir o correspondente informe.

Finalmente, a resolución definitiva, en unión de todo o expediente, remitirase para os efectos informativos aos órganos das comunidades autónomas afectadas e á Oficina Permanente Especializada.

Por último a lei conclúe con seis disposicións adicionais e dúas derradeiras.

As disposicións adicionais primeira a cuarta refírense á exigencia de accesibilidade dos procedementos sancionadores; á exclusión do ámbito de aplicación da Lei das infraccións e sancións na orde social en materia de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade; á suxeición aos prazos previstos nas disposicións derradeiras quinta a novena da Lei 51/2003, do 2 de decembro, para a aplicación do previsto na Lei sobre infraccións en materia de accesibilidade e axustes razoables, e á facultade do Goberno para revisar as contías establecidas na lei para as sancións.

Na disposición adicional quinta prevense os medios materiais e persoais necesarios para o desenvolvemento e a execución desta lei no ámbito da Administración xeral do Estado.

A disposición adicional sexta establece a información periódica do Goberno ás Cortes Xerais sobre o proceso de aplicación da lei.

Nas disposicións derradeiras recóllese o fundamento constitucional desta lei e fíxase a súa entrada en vigor aos tres meses da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

TÍTULO PRELIMINAR

Artigo 1. *Obxecto da lei.*

1. Esta lei ten por obxecto establecer o réxime de infraccións e sancións que garanten as condicións básicas en materia de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade.

2. O réxime de infraccións e sancións que se establece nesta lei será común en todo o territorio do Estado e será obxecto de tipificación polo lexislador autonómico, sen prexuízo daquelas outras infraccións e sancións que poida establecer no exercicio das súas competencias.

As comunidades autónomas establecerán un réxime de infraccións que garanta a plena protección das persoas con discapacidade, axustándose ao disposto nesta lei.

3. Así mesmo, establécese o réxime específico de infraccións e sancións aplicable pola Administración xeral do Estado.

TÍTULO I

Réxime común de infraccións e sancións

CAPÍTULO I

Infraccións

Artigo 2. *Obxecto das infraccións.*

Para os efectos desta lei, consideraranse infraccións administrativas as accións e omisións que ocasionen vulneracións do dereito á igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade, cando se produzan discriminacións directas ou indirectas, acosos, incumprimento das exixencias de accesibilidade e de realizar axustes razoables, así como o incumprimento das medidas de acción positiva legalmente establecidas, especialmente cando deriven beneficios económicos para a persoa infractora.

Artigo 3. *Infraccións.*

1. As infraccións clasificaranse en leves, graves ou moi graves.

2. En todo caso, e sen prexuízo do que se estableza na lexislación autonómica, terán a consideración de infraccións leves as condutas que incorran en irregularidades meramente formais na inobservancia do establecido na Lei 51/2003, do 2 de decembro, de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade e nas súas normas de desenvolvemento.

3. En todo caso, e sen prexuízo do que se estableza na lexislación autonómica, terán a consideración de infraccións graves:

a) Os actos discriminatorios ou omisións que supoñan directa ou indirectamente un trato menos favorable á persoa con discapacidade en relación con outra persoa que se atope en situación análoga ou comparable.

b) O incumprimento das exixencias de accesibilidade, así como a negativa a adoptar as medidas de axuste razoable, definidas no artigo 7 b) e c) da Lei 51/2003, do 2 de decembro, de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade, así como nas súas normas de desenvolvemento.

c) O incumprimento dun requirimento administrativo específico que formulen os órganos competentes para o exercicio das competencias necesarias para dar cumprimento ás previsións da Lei 51/2003, do 2 de decembro, de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade.

d) Calquera forma de presión exercida sobre a persoa con discapacidade ou sobre outras persoas físicas ou xurídicas, que iniciasen ou pretendan iniciar calquera clase de acción legal.

4. En todo caso, e sen prexuízo do que se estableza na lexislación autonómica, terán a consideración de infraccións moi graves:

a) Toda conduta de acoso relacionada coa discapacidade nos termos do artigo 7.a) da Lei 51/2003, do 2 de decembro, de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade, e nas súas normas de desenvolvemento.

b) O incumprimento reiterado dos requirimentos administrativos específicos que formulen os órganos competentes para o exercicio das competencias necesarias para dar cumprimento ás previsións da Lei 51/2003, do 2 de decembro, de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade, e nas súas normas de desenvolvemento.

c) Calquera forma de presión exercida sobre as autoridades no exercicio das potestades administrativas que se exerzan para a execución das medidas previstas na Lei 51/2003, do 2 de decembro, de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade, e nas súas normas de desenvolvemento.

CAPÍTULO II

Sancións

Artigo 4. *Sancións.*

1. As infraccións serán sancionadas con multas que irán desde un mínimo de 301 euros ata un máximo de 1.000.000 de euros.

2. Para as infraccións leves, a sanción non excederá en ningún caso os 30.000 euros.

3. Para as infraccións graves, a sanción non excederá en ningún caso os 90.000 euros.

Artigo 5. *Criterios de graduación das sancións.*

1. As sancións aplicaranse en grao mínimo, medio e máximo conforme os seguintes criterios:

a) Intencionalidade da persoa infractora.

b) Neglixencia da persoa infractora.

c) Fraude ou conivencia.

d) Incumprimento das advertencias previas.

e) Cifra de negocios ou ingresos da empresa ou entidade.

f) Número de persoas afectadas.

g) Permanencia ou transitoriedade das repercusións da infracción.

h) Reincidencia, por comisión no termo dun ano de máis dunha infracción da mesma natureza cando así fose declarado por resolución firme.

i) A alteración social producida pola realización de condutas discriminatorias e de acoso, a inobservancia ou o incumprimento das exixencias de accesibilidade e das exixencias de eliminación de obstáculos e de realizar axustes razoables.

j) O beneficio económico que se xerese para a persoa autora da infracción.

2. Cando o prexudicado pola infracción sexa unha das persoas comprendidas no número 2 do artigo 8 da Lei 51/2003, do 2 de decembro, a sanción poderase impoñer na contía máxima do grao que corresponda.

3. Cando da comisión dunha infracción derive necesariamente a comisión doutra ou outras, imporase a sanción correspondente á infracción máis grave.

Artigo 6. *Sancións accesorias.*

Cando as infraccións sexan moi graves os órganos competentes poderán propoñer, ademais da sanción que proceda, a supresión, cancelación ou suspensión total ou parcial de axudas oficiais, consistentes en subvencións e calquera outra que a persoa sancionada tivese recoñecidas ou solicitase no sector de actividade en cuxo ámbito se produce a infracción.

Artigo 7. *Cumprimento das obrigas establecidas na Lei 51/2003, do 2 de decembro, e na lexislación autonómica.*

O aboamento por parte do responsable das multas impostas como consecuencia dunha sanción establecida nesta lei e a lexislación autonómica correspondente non eximirá do cumprimento das obrigas derivadas da Lei 51/2003, do 2 de decembro, das súas normas de desenvolvemento e das normas ditadas polas comunidades autónomas en exercicio das súas competencias nesta materia.

CAPÍTULO III

Réxime sancionador

Artigo 8. *Suxeitos.*

1. Esta lei aplicarase aos responsables da infracción, persoas físicas ou xurídicas, que incorran nas accións ou omisións determinadas como infracción nesta lei e na lexislación autonómica correspondente.

2. A responsabilidade será solidaria cando sexan varios os responsables e non sexa posible determinar o grao de participación de cada un deles na comisión da infracción.

3. Serán responsables subsidiarias ou solidarias as persoas físicas e xurídicas privadas polo incumprimento das obrigas que leven consigo deber de previr a infracción administrativa cometida por outros.

Artigo 9. *Lexitimación.*

1. As persoas con discapacidade, as súas familias e as organizacións representativas e asociacións en que se integran terán a consideración de interesados nestes procedementos nos termos previstos no artigo 31 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.

2. Contra o acordo de arquivo das actuacións ou a resolución desestimatoria, expresa ou tácita, da denuncia ou posta en coñecemento da Administración de posibles infraccións previstas nesta lei ou nas que establezan as comunidades autónomas en exercicio das súas competencias, as organizacións e asociacións anteriormente referidas estarán lexitimadas para interpoñer os recursos ou, se é o caso, as accións que consideren procedentes como representantes de intereses sociais.

3. A lexitimación activa que se outorga ás citadas organizacións e asociacións, en ningún caso suporá trato preferente cando sexan denunciadas ou as considere presuntas infractoras a administración competente.

Artigo 10. *Instrución.*

1. As infraccións non poderán ser obxecto de sanción sen a instrución previa do oportuno expediente, de conformidade co procedemento administrativo especial nesta materia establecido nesta lei e na lexislación autonómica correspondente.

2. Cando unha Administración pública, no transcurso da fase de instrución, considere que a potestade sancionadora en relación coa presunta conduta infractora corresponde a outra Administración pública, porao en coñecemento desta en unión do correspondente expediente.

Artigo 11. *Publicidade das resolucións sancionadoras.*

A resolución firme en vía administrativa dos expedientes sancionadores por faltas graves e moi graves será

feita pública, cando así o acorde a autoridade administrativa que a adoptase, para o que se solicitará con carácter previo o oportuno informe da Axencia Española de Protección de Datos ou da autoridade autonómica que corresponda.

Artigo 12. *Prescrición das infraccións.*

As infraccións a que se refire esta lei cualificadas como leves prescribirán ao ano, as cualificadas como graves aos tres anos e as cualificadas como moi graves aos catro anos.

Artigo 13. *Prescrición das sancións.*

As sancións impostas por faltas leves prescribirán ao ano, as impostas por faltas graves aos catro anos e as impostas por faltas moi graves aos cinco anos.

Artigo 14. *Deber de colaboración.*

Todas as persoas físicas e xurídicas teñen o deber de facilitar o labor dos órganos e autoridades para a aplicación do disposto nesta lei, achegando nun prazo razoable os datos, documentos, informes ou aclaracións que, sendo necesarios para o esclarecemento dos feitos, lles sexan solicitados, e facilitando, logo de aviso, o acceso ás súas dependencias, agás que estas coincidan co seu domicilio, caso en que se deberá obter o seu expreso consentimento ou o mandato xudicial correspondente.

TÍTULO II

Normas específicas de aplicación pola Administración xeral do Estado

Artigo 15. *Competencia da Administración xeral do Estado.*

Para os efectos desta lei, a competencia para o exercicio da potestade sancionadora corresponderalle á Administración xeral do Estado cando as condutas infractoras se proxecten nun ámbito territorial superior ao dunha comunidade autónoma.

CAPÍTULO I

Infraccións e sancións

Artigo 16. *Infraccións.*

1. Sen prexuízo do establecido no artigo 3, tipifícanse no ámbito de competencias da Administración xeral do Estado as seguintes infraccións que se clasifican en leves, graves e moi graves.

2. Son infraccións leves:

a) O incumprimento dos deberes e obrigas dispostos nos artigos 4, 7, 8, 9 e 10 da Lei 51/2003, do 2 de decembro, de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade e nas súas normas de desenvolvemento, sempre que non teña o carácter de infracción grave ou moi grave.

b) O incumprimento das disposicións que impoñan a obriga de adoptar normas internas nas empresas, centros de traballo ou oficinas públicas, orientadas a promover e estimular a eliminación de desvantaxes ou situacións xerais de discriminación ás persoas con discapacidade.

c) Obstaculizar a acción dos servizos de inspección.

3. Son infraccións graves:

a) Os actos discriminatorios ou omisións que supoñan directa ou indirectamente un trato menos favorable á persoa con discapacidade en relación con outra persoa que estea en situación análoga ou comparable.

b) A imposición abusiva de calquera forma de renuncia total ou parcial aos dereitos das persoas por razón da súa discapacidade, baseada nunha posición de vantaxe.

c) O incumprimento deliberado do deber do sigilo e confidencialidade con respecto aos datos persoais das persoas con discapacidade.

d) O incumprimento dos requirimentos específicos que formulen as autoridades.

e) A obstrución ou negativa a facilitar a información solicitada polas autoridades competentes ou os seus axentes, que sexa legalmente exixible, para o cumprimento das funcións de información, vixilancia, investigación, inspección, tramitación e execución nos termos previstos nesta lei.

f) O incumprimento por parte das persoas obrigadas das normas sobre accesibilidade dos ámbitos, instrumentos, equipamentos e tecnoloxías, medios de transporte, medios de comunicación e dos produtos e servizos á disposición do público que obstaculice ou limite o seu acceso ou utilización regulares polas persoas con discapacidade.

g) A negativa por parte das persoas obrigadas a adoptar un axuste razoable, nos termos establecidos no artigo 7.c) da Lei 51/2003, do 2 de decembro, de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade.

h) O incumprimento por parte das persoas obrigadas das previsións efectuadas no artigo 10.2.f) da Lei 51/2003, do 2 de decembro, de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade, no referente á elaboración dos plans especiais de actuación para a implantación das exixencias de accesibilidade e a non-discriminación no ámbito de que se trate.

i) A coacción, ameaza, represalia exercida sobre a persoa con discapacidade ou sobre outras persoas físicas ou xurídicas, que iniciasen ou pretendan iniciar calquera clase de acción legal, reclamación, denuncia ou que participen en procedementos xa iniciados para exixir o cumprimento do principio de igualdade de oportunidades; así como a tentativa de exercer tales actos.

j) Terá tamén a consideración de infracción grave a comisión, no prazo de tres meses e por tres veces, da mesma infracción leve.

4. Son infraccións moi graves:

a) As vexacións que padezan as persoas nos seus dereitos fundamentais por razón da súa discapacidade.

b) As accións que deliberadamente xeren un grave prexuízo económico ou profesional para as persoas con discapacidade.

c) Conculcar deliberadamente a dignidade das persoas con discapacidade impondo condicións ou cargas humillantes para o acceso aos bens, produtos e servizos á disposición do público.

d) Xerar deliberadamente situacións de risco ou grave dano para a integridade física ou psíquica ou a saúde das persoas con discapacidade.

e) As condutas cualificadas como graves cando os seus autores actúen movidos, ademais, por odio ou desprezo racial ou étnico, de xénero, orientación sexual, idade, discapacidade grave ou imposibilidade de se representar a si mesmo.

f) O incumprimento, por parte das persoas obrigadas, das normas legais sobre accesibilidade na planificación, deseño e urbanización dos ámbitos, produtos e ser-

vizos á disposición do público que impida o libre acceso e utilización regulares polas persoas con discapacidade.

g) O incumprimento, por parte das persoas obrigadas, das normas legais sobre accesibilidade que impida ou dificulte gravemente o exercicio de dereitos fundamentais e o desfrute de liberdades públicas por parte das persoas con discapacidade.

h) Terá tamén a consideración de infracción moi grave a comisión de tres infraccións graves no prazo dun ano, así como as que reciban expresamente a dita cualificación nas disposicións normativas especiais aplicables en cada caso.

Artigo 17. Sancións.

As infraccións na materia obxecto desta lei sancionaranse do seguinte modo:

a) As infraccións leves, no seu grao mínimo, con multas de 301 a 6.000 euros; no seu grao medio, de 6.001 a 18.000 euros; e no seu grao máximo, de 18.001 a 30.000 euros.

b) As infraccións graves con multas, no seu grao mínimo, de 30.000 a 60.000 euros; no seu grao medio, de 60.001 a 78.000 euros; e no seu grao máximo, de 78.001 a 90.000 euros.

c) As infraccións moi graves con multas, no seu grao mínimo, de 90.001 a 300.000 euros; no seu grao medio, de 300.001 a 600.000 euros; e no seu grao máximo, de 600.001 a 1.000.000 de euros.

CAPÍTULO II

Procedemento sancionador

Artigo 18. Normativa de aplicación.

As infraccións e sancións no ámbito das competencias da Administración xeral do Estado, e nas recollidas no artigo 15 desta lei, rexeranse polo procedemento sancionador previsto no título IX da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común, así como o Real decreto 1398/1993, do 4 de agosto, polo que se aproba o Regulamento do procedemento para o exercicio da potestade sancionadora, que desenvolve o citado texto legal.

Artigo 19. Medidas cautelares.

No suposto de infraccións moi graves que supoñan un grave risco para a saúde física ou psíquica ou para a liberdade das persoas con discapacidade, o órgano que teña atribuída a competencia, na materia que se trate, poderá acordar como medida cautelar, e por razóns de urxencia inaprazables, o peche temporal do centro ou establecemento ou a suspensión do servizo, ata que o seu titular non emende as deficiencias detectadas neste.

Artigo 20. Efectividade da sanción.

1. A autoridade que impón a sanción sinalará o prazo para o seu cumprimento sen que poida ser inferior a quince nin superior a trinta días.

2. Se a sanción non fose satisfeita no prazo fixado na resolución administrativa firme seguirase o procedemento previsto no Regulamento xeral de recadación.

Artigo 21. Cómputo do prazo de prescrición das infraccións.

1. Nas infraccións derivadas dunha actividade continuada, a data inicial do cómputo será a da finalización da

actividade ou a do último acto en que a infracción se consume.

2. O cómputo do prazo de prescrición das infraccións interromperase na data de notificación de iniciación do procedemento contra o presunto infractor, continuándose o cómputo do prazo se o expediente sancionador permanece paralizado durante seis meses por causa non imputable a aqueles contra os cales se dirixa.

Artigo 22. Cómputo do prazo de prescrición das sancións.

O cómputo do prazo de prescrición das sancións interromperase na data de notificación á persoa interesada da iniciación do procedemento de execución, continuándose o cómputo do prazo se aquel está paralizado durante seis meses por causa non imputable á persoa infractora.

CAPÍTULO III

Órganos competentes

Artigo 23. Autoridades competentes.

1. O órgano competente para iniciar o procedemento será o órgano directivo, con rango de dirección xeral, que teña atribuídas as competencias en materia de discapacidade. O procedemento iniciárase sempre de oficio, ben por propia iniciativa ou como consecuencia de orde superior, petición razoada doutros órganos ou denuncia.

2. O exercicio dos actos de instrución necesarios para a determinación, coñecemento e comprobación dos datos, en virtude dos cales se deba pronunciar a resolución sancionadora, correspóndelle ao órgano directivo con rango de subdirección xeral a que lle correspondan as funcións de impulso de políticas sectoriais sobre discapacidade, que elevará proposta de resolución ao órgano competente para impoñer a sanción.

3. Será órgano competente para impoñer as sancións previstas no capítulo I do título II desta lei:

a) O órgano con rango de dirección xeral a que se fai referencia no punto 1 do artigo anterior, cando se trate de sancións pola comisión de infraccións leves.

b) A Secretaría de Estado de Servizos Sociais, Familias e Discapacidade cando se trate de sancións pola comisión de infraccións graves.

c) O titular do Ministerio de Traballo e Asuntos Sociais cando se trate de sancións pola comisión de infraccións moi graves, ben que se requirirá o acordo previo do Consello de Ministros cando as sancións sexan de contía superior a 300.000 euros.

Artigo 24. Autoridades competentes nas actuacións previas á instrución do expediente.

Con carácter previo á instrución e como actuacións previas á incoación do correspondente expediente sancionador, o órgano competente para iniciar o procedemento deberá solicitar informe acerca do contido da denuncia, orde ou petición, dos seguintes órganos:

a) Órganos competentes das comunidades autónomas en cuxo territorio se producen as condutas ou feitos que puidesen constituír infracción.

b) A Oficina Permanente Especializada, creada polo Real decreto 1865/2004, do 6 de setembro, analizará as denuncias e remitirá á dirección xeral que teña atribuídas as competencias en materia de discapacidade o correspondente informe.

Artigo 25. Información a outros órganos.

A resolución definitiva, en unión de todo o expediente, remitirase para os efectos informativos aos seguintes órganos:

a) Ao órgano competente das comunidades autónomas en cuxo territorio se cometeron as condutas ou omisións susceptibles de constituír infracción administrativa.

b) Á Oficina Permanente Especializada.

Disposición adicional primeira. Garantía de accesibilidade dos procedementos.

Os procedementos sancionadores que se incoen conforme o establecido nesta lei deberán estar documentados en soportes que sexan accesibles para as persoas con discapacidade, sendo obriga da autoridade administrativa facilitarlles ás persoas con discapacidade o pleno exercicio dos dereitos previstos nos ditos procedementos.

Disposición adicional segunda. Orde social.

As infraccións e sancións na orde social en materia de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade seguirán rexéndose pola Lei de infraccións e sancións na orde social, cuxo texto refundido foi aprobado polo Real decreto legislativo 5/2000, do 4 de agosto.

Disposición adicional terceira. Infraccións en materia de accesibilidade e axustes razoables.

A aplicación do disposto nos artigos 3.3.b), 16.2.a), 16.3.f), 16.3.g), 16.3.h), 16.4.f) e 16.4.g) desta lei, en canto derive do incumprimento das exixencias de accesibilidade ou negativa a adoptar un axuste razoable, quedará suxeita á entrada en vigor dos desenvolvementos normativos e aos prazos previstos nas disposicións derradeiras quinta a novena da Lei 51/2003, do 2 de decembro, de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade.

Disposición adicional cuarta. Revisión da contía das sancións.

As contías das sancións establecidas nos artigos 4 e 17 desta lei poderán ser revisadas e actualizadas periodicamente polo Goberno mediante real decreto, logo de informe das comunidades autónomas e do Consello Nacional de Discapacidade, tendo en conta a variación do índice de prezos de consumo.

Disposición adicional quinta. Medios materiais e persoais.

O Ministerio de Traballo e Asuntos Sociais realizará cos seus propios medios materiais e persoais o desenvolvemento e a execución do disposto nesta lei no ámbito da Administración xeral do Estado.

Disposición adicional sexta. Información ás Cortes Xerais.

O Goberno, durante os 4 primeiros anos posteriores á entrada en vigor desta lei, presentará ás Cortes Xerais un informe anual en que dea conta, polo menos, de:

1.º As actuacións efectuadas cada ano para a aplicación da lei.

2.º O custo económico das ditas actuacións.

3.º As actuacións programadas para anos sucesivos, con indicación do custo previsto.

4.º As infraccións cometidas e as sancións impostas en aplicación desta lei, con especificación do rendemento económico producido por estas.

Disposición derradeira primeira. *Fundamento constitucional.*

O título I, as disposicións adicionais primeira, segunda, terceira e cuarta, esta última en relación co artigo 4, dítanse ao abeiro do artigo 149.1.1.ª, sen prexuízo das competencias que, por razón do ámbito material lles corresponden ás comunidades autónomas, para acometer as medidas lexislativas e executivas necesarias para conseguir unha igualdade efectiva das persoas con discapacidade en cumprimento dos artigos 9.2 e 14, en relación co artigo 49, da Constitución.

Os restantes preceptos desta lei son de aplicación unicamente á Administración xeral do Estado.

Disposición derradeira segunda. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor aos tres meses da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,
Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 26 de decembro de 2007.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

22294 LEI 50/2007, do 26 de decembro, de modificación da Lei 43/1998, do 15 de decembro, de restitución ou compensación aos partidos políticos de bens e dereitos requisados en aplicación da normativa sobre responsabilidades políticas do período 1936-1939. («BOE» 310, do 27-12-2007.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei:

PREÁMBULO

A Lei 43/1998, do 15 de decembro, tivo por finalidade realizar un acto de xustiza histórica como é o de devolución aos partidos políticos daquilo que lles foi arrebatado, ou de reparación dos prexuízos patrimoniais que sufriron, dándolles, por outra parte, un trato idéntico ao xa dado no seu día ás organizacións sindicais.

Os case sete anos de vixencia da lei permitiron comprobar a existencia de diversas dificultades á hora de proceder á súa aplicación.

É, por iso, tempo oportuno para efectuar unha reforma que corrixa aquelas dificultades técnicas e de orde procesual, co propósito de que a lei poida servir eficazmente á finalidade para a que foi promulgada no seu día.

Para iso, fundamentalmente, introdúcense principios, normas e trámites existentes noutros ámbitos do noso ordenamento xurídico, e que son ordinariamente aplicables en moí diferentes procedementos administrativos.

Artigo único. *Modificación da Lei 43/1998, do 15 de decembro, de restitución ou compensación aos partidos políticos de bens e dereitos requisados en aplicación da normativa sobre responsabilidades políticas do período 1936-1939.*

A Lei 43/1998, do 15 de decembro, de restitución ou compensación aos partidos políticos de bens e dereitos requisados en aplicación da normativa sobre responsabilidades políticas do período 1936-1939, queda modificada nos seguintes termos:

Un. O artigo 1 queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 1. *Restitución de bens ou dereitos de contido patrimonial.*

1. O Estado restituíralles, nos termos establecidos nesta lei, aos beneficiarios previstos no artigo terceiro, os bens inmoebles e dereitos de contido patrimonial, incluíndo saldos en efectivo e arrendamentos de que son ou foron titulares e que foron requisados a partidos políticos ou a entidades a eles vinculadas aínda cando non tivesen personalidade xurídica propia, en aplicación do Decreto do 13 de setembro de 1936, a Lei do 9 de febreiro de 1939, a Lei do 19 de febreiro de 1942 e a Orde do 9 de xuño de 1943.

Non procederá a restitución de bens mobles, nin o aboamento, indemnización ou compensación polos froitos e rendas deixados de percibir desde o momento da incautación, nin polos dereitos de contido patrimonial derivados da perda de dereitos persoais.

2. Procederá igualmente a restitución ou compensación pola perda de bens e dereitos radicados fóra do territorio español.

Neste suposto a titularidade será acreditada segundo o establecido nesta lei.

3. O Estado indemnizará, así mesmo, nos termos desta lei os beneficiarios previstos no artigo terceiro, pola perda dos seus dereitos de contido patrimonial producida en virtude do disposto no artigo 3 da Lei do 9 de febreiro de 1939.»

Dous. Engádesse un artigo 1 bis, coa seguinte redacción:

«Artigo 1 bis.

1. Ademais dos bens e dereitos considerados no artigo anterior serán obxecto de compensación aos beneficiarios establecidos no artigo terceiro:

a) A perda ou privación definitiva do uso ou desfrute de bens inmoebles en concepto de arrendatario.

b) A incautación, fidedignamente acreditada, de saldos en efectivo en contas e depósitos en entidades bancarias e financeiras legalmente autorizadas para operar como tales na data da incautación, sempre que as ditas contas e depósitos figurasen a nome dos beneficiarios establecidos no artigo terceiro e a incautación fose consecuencia da aplicación da normativa a que se refire o artigo primeiro, parágrafo primeiro.

2. O importe da compensación será o que resulte de actualizar a contía requisada segundo o índice do valor constante da peseta e do euro elaborado polo Banco de España.

3. O importe total máximo que se aboará por beneficiario será de 4.000.000 de euros polos dous conceptos compensables a que se refire o punto primeiro.»